

Vaandeldrager

Jaargang 42 - april 2026 - nummer 151

Uitnodiging viering 85-jarig bestaan GFPI

Een vergeten missie

70 jaar Museum Brigade en Garde Prinses Irene

Operatie Orange Deal (Hedel), deel 3

Colofon

Jaargang 42, nummer 151

De Vaandeldrager verschijnt 3 keer per jaar in een oplage van 450 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 152

Vrijdag 14 augustus 2026.

Website:

www.fuseliers.nl

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 0889 - 515682 (alleen di en do van 08.00 tot 13.30 u)
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofdredactie:

Willem Verweij, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:

Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:

Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus Björn Wijnen
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Daan Dame
Communicatieadviseur: Anniek van Pelt
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Bataljonsfotograaf: Jos Wassink
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Lkol der Fus Arjan Luijten
VVVGFPi: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFPi: Kap der Fus René Bergen Henegouwen
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Adj b.d. Joop de Lange
Algemeen redacteur: Richard van de Velde

Fotografie (tenzij anders vermeld):

Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:

Een groepscommandant van de Acie is uitgestegen om zijn groep te leiden tijdens de Schietoefening Bergen (SOB) in Duitsland.

Vormgeving & Druk:

G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie	2
Van de Regimentscommandant	2
Van de Stichting Brigade en Garde	3
In memoriam	4
Vereniging Van Veteranen GFPI	4
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	6
<i>Een QR-code voor de vrijheid</i>	6
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	8
<i>Gedenboekje van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 150)</i>	8
Bataljonsnieuws	9
Bataljonsstaf	9
<i>Dag van de Vrijwilliger</i>	9
<i>Bloemengroet</i>	10
<i>85 jaar Garderegiment Fuseliers Prinses Irene gevierd tijdens Regimentsjaardag</i>	10
<i>Herinneringseembleem Operatie Interflex</i>	11
<i>Beëdiging en koorduitreikingen</i>	11
<i>Vuursteunpersoneel traint op Munster Süd</i>	12
<i>Functie stokoverdrachten Compagnies Sergeant-majoor</i>	13
<i>Nieuwe officieren en onderofficieren ingedronken bij het Regiment</i>	13
<i>Zilveren Medailles</i>	14
A “Tijger” Compagnie	14
<i>Ervaringen van de Alfa-Tijgers tijdens Operatie Interflex</i>	14
B “Eagle” Compagnie	18
<i>Bereden Functie Opleiding 2025</i>	18
<i>Oefening Leusderheide Fuselier</i>	19
C “Beren” Compagnie	20
<i>Oefening Caribbean Poacher</i>	20
<i>Handen uit de mouwen voor een goed doel</i>	21
<i>Effectieve training op het ISK en de gevechtsbaan</i>	22
D “Springbok” Compagnie	23
<i>Altmark Springbok</i>	23
<i>Back to basics tijdens Fennek Bivak 01</i>	23
<i>Nieuwe CSM Delta Compagnie</i>	25
“Een vergeten missie”	25
70 Jaar “Museum Brigade en Garde Prinses Irene”	27
Orange-Deal	30
<i>Operatie Orange-Deal: het Brits-Nederlandse drama in de Bommelerwaard, deel III</i>	30

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg (vfonds). Vfonds kan mede dank zij inkomsten uit loterijen jaarlijks 200 initiatieven steunen die, vanuit de lessen getrokken uit oorlog en conflict, bijdragen aan onze sterke democratische rechtsstaat en vreedzame samenleving. Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen.

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Willem Verweij

2026

Wanneer u de Vaandeldrager ontvangt is het nieuwe jaar al weer maanden oud. Waar ik in het kerstnummer de hoop uitsprak voor een veiliger en vrediger wereld is dat reeds ingehaald door de werkelijkheid. De oorlog in Oekraïne is haar vijfde jaar ingegaan. In het Midden-Oosten is conflict en crisis omgeslagen in wat we oorlog mogen noemen. Al met al ontwikkelingen die de noodzaak van een goed opgeleide en getrainde krijgsmacht noodzakelijk maken.

Oefenen voor vechten en winnen!

Ons bataljon neemt deze opdracht graag aan en is de afgelopen maanden intensief blijven oefenen. Daarnaast gaan de opleidings- en trainingsactiviteiten door mannen en vrouwen van ons bataljon aan Oekraïense militairen gewoon door. In deze Vaandeldrager een impressie van deze activiteiten.

Traditie en verleden

Op 9 januari, vierden we de Regimentsjaardag. Alweer de 85ste verjaardag van het Regiment. In die 85 jaar heeft het Regiment een rijk verleden opgebouwd. Uit dat Regimentsverleden zijn dit nummer weer zeer interessante en lezenswaardige artikelen opgenomen. Ik wil graag Sietse Kenter bedanken. Hij heeft het laatste grote gevecht van de Brigade beschreven in zijn scriptie voor de Universiteit van Utrecht.

In dit nummer het derde en laatste deel van zijn artikelenreeks, uit deze scriptie, over de strijd rondom Hedel.

Ons regiment bestaat 85 jaar!

2026 is ook het jaar van het 85-jarig bestaan van ons Regiment; blokkeer 28 augustus 2026 vast in uw agenda voor de grootse viering van deze verjaardag.

Ons Museum 70 jaar jong!

Het tastbare verleden van ons Regiment is uitgesteld in ons Museum; en dat al zeventig jaar. In deze Vaandeldrager een artikel over de geschiedenis van het Museum. Een groot deel van deze geschiedenis zijn onze conservator Hans Sonnemans en zijn vrijwilligers de drijvende kracht achter het succes van de regimentsverzameling.

“Nieuwe” Vaandeldrager?

Op uw deurmat ziet de Vaandeldrager er, ogenschijnlijk, hetzelfde uit, maar bij het uitpakken ervan zal u opvallen dat het blad anders aanvoelt. Met het verkleinen van de oplage is ook gekozen voor een geprinte in plaats van een gedrukte versie. Hiermee houden we de fysieke versie van het blad betaalbaar.

Inleverdatum kopij Vaandeldrager 152

Het is ons voornemen Vaandeldrager 152 medio september 2026 uit te geven. Kopij is echter welkom vanaf heden. De uiterste inleverdatum is vrijdag 26 augustus 2026

Wij wensen u veel leesplezier met deze Vaandeldrager!

Van de Regimentscommandant

Tekst: Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Björn Wijnen

Beste regimentsgenoten,

De kop is eraf! Wanneer deze editie van de Vaandeldrager bij u op de (digitale) deurmat valt, ligt het eerste kwartaal van 2026 alweer achter ons. En dat eerste kwartaal stond direct in het teken van tempo, inzet en resultaat.

Traditiegetrouw begonnen we het jaar met de Regimentsweek, met onder andere de altijd indrukwekkende en zeer gewaardeerde Bloemengroet en onze Regimentsjaardag. Dit jaar onder stevige winterse omstandigheden, waardoor we de jaardag hebben versoberd tot een herdenkingsappel en een kameraadschappelijk samenzijn in onze regimentsmess Congleton. De essentie bleef echter onverminderd overeind:

herdenken waar we vandaan komen en versterken waar we samen voor staan. Wat mij betreft een waardige en geslaagde dag. Op 28 augustus halen we het uitgestelde feestelijke deel ruimschoots in tijdens de viering van 85 jaar GFPI. De voorbereidingen daarvoor zijn inmiddels in volle gang.

Ook operationeel hebben we de afgelopen maanden niet stilgezeten. Naast onze structurele bijdragen aan diverse trainingsmissies – waarbij wij wederom als hofleverancier voor meerdere rotaties optreden – heeft het bataljon intensief getraind om onze eigen gereedheid verder te vergroten. De voortdurende drang om beter te worden en de wil om te winnen zijn eigenschappen die ons als Fuseliers kenmerken.

Van pelotonsoefendagen en schietweken op de Harskamp, tot een bataljonsgeleide oefening, de schietserie in Duitsland en staftrainingen voor de compagniestaven en de bataljonsstaf

– het volledige spectrum is aan bod gekomen. Op alle niveaus zie ik dezelfde mentaliteit terug: scherp blijven, blijven leren en ons vakmanschap voortdurend aanscherpen. Gevechtstechnieken, drills, tactieken en procedures worden steeds opnieuw tegen het licht gehouden en aangepast aan de realiteit van het moderne gevechtsveld. Dat is precies wat ons typeert als gevechtseenheid: sterk in de strijd en voorwaarts in vernieuwing.

Op dat vlak staat er bovendien een belangrijke mijlpaal voor de deur. Op 1 april markeren we de formele oprichting van onze nieuwe UAS (Unmanned Aircraft System)- en Counter-UAS-capaciteiten op bataljons- en compagniesniveau. In een tijd waarin robotica, autonome systemen en sensortechno-

logie het gevechtsveld steeds transparanter maken, is deze capaciteit essentieel. Het stelt ons in staat sneller en beter gevechtsveldinlichtingen te vergaren, onze zelfbescherming te versterken en de sensor-to-shooter loop verder te verkorten.

De lat ligt hoog – en dat is precies waar wij thuishoren. Wat mij trots maakt, is dat we die ambitie als één team waarmaken. Met inzet, professionaliteit en met oog voor elkaar.

Voorwaarts!

Volo et Valeo!

Van de Stichting Brigade en Garde

*Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde*

Regimentsjaardag

Op 9 januari vierden we de 85e verjaardag van ons Regiment, helaas zonder oud-strijders van de Prinses Irene Brigade. Er was een mooie opkomst en er heerste een gezellige kameraadschappelijke sfeer! Tijdens de Ledenvergadering van de VVVGFPFI werd Lkol der Fuseliers b.d. Henk Laurens door de voorzitter verrast met de waardering als lid van verdienste VVVGFPFI voor zijn grote en langdurige inzet. Henk, zeer verdiend en van harte gefeliciteerd! Door de hevige sneeuwval werd het sportprogramma afgelast. De dag werd afgesloten met een gezellige borrel.

Nederlandse Veteranendag 2026

Op 27 juni is het weer zover, de grote veteranendag in Den Haag. Op het Malieveld is onze VVVGFPFI-huiskamer weer open voor iedereen. Geef je op voor het defilé.

Viering 85 jaar GFPI

Alvast voor uw agenda; op vrijdag 28 augustus 2026 vieren wij van 10.00 tot 16.00 uur op de Kazerne in Oirschot dat 85 jaar geleden de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene is opgericht. Uiteraard gaan we dat naast herdenken ook groots vieren met een reünie, met aandacht voor al onze geledingen/periodes (WOII, Indië, Koude Oorlog, Vredesmissies en Huidige taken). Mocht u mee willen helpen bij de organisatie, neem dan contact op met de projectofficier Kolonel der Fuseliers b.d. Joost Doense. Aanmelden kan vanaf april. Graag ontmoet ik u allen op 28 augustus.

Toekomst van De Vaandeldrager

Het ziet er naar uit dat een groot deel van de lezers van ons Regimentsblad het goed vindt als ons blad digitaal kan worden gelezen. Toch is er ook onderzocht hoe we voor een deel van de (doorgaans oudere) lezers het blad ook gewoon conform hun voorkeur op papier kunnen blijven

aanbieden. Inmiddels hebben we in onze bestuursvergadering op 6 februari 2026 de beslissing genomen om voor dat deel van de lezers die de papieren versie blijven ontvangen, over te stappen van de luxe gedrukte versie naar een goedkopere geprinte versie. Het verschil tussen beide versies is vooral financieel, want u als lezer ziet het verschil waarschijnlijk niet.

Nelleke Swinkels nam in december 2025 afscheid als directeur Nationaal Katholiek Thuisfront. Als dank voor haar werk gedurende 23 jaar voor het Militair Ordinaat kreeg Nelleke van de Krijgsmacht Bisschop de onderscheiding “Pro Merito” uitgereikt voor haar bijzondere verdiensten voor de groei van het katholieke geloof onder militairen en de geestelijke verzorging bij de Krijgsmacht. Nelleke, van harte gefeliciteerd met deze mooie onderscheiding.

Overlijden Majoor der Fuseliers b.d. Hein Bongertman.

2 februari 2026 is op de leeftijd van 76 jaar overleden in Hilvarenbeek. Hein was S5 bij IFOR-2 en Commandant van de SSV-compagnie bij SFOR-5. In onze gedachten blijft Hein voortleven als een zeer betrokken commandant en een heel prettig mensenmens. Wij wensen zijn familie heel veel sterkte toe.

NFM Tier 2

Omdat het niet bepaald rustig is in de wereld om ons heen, blijft het spannend of 17 Painbat GFPI (+) daadwerkelijk wordt ingezet komend jaar. Om onze Regimentszaken door te laten gaan tijdens zo'n inzet, hebben wij als bestuur besloten om een overzicht van betrokken regimentsleden van buiten het bataljon op te stellen voor mogelijke inzet in het kader van de continuering van de regimentstaken.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

De heer/Mevrouw	Datum overlijden	Plaats overlijden	
4e Bataljon GRPI			
Dhr. I.W. Biesheuvel	9 maart 2026	Den Haag	
Dhr. J.H.J. Zwager	23 november 2025	Amstelveen	
VVOGFPI			
Maj Fus H.W.A. Bongertman	2 februari 2026	Hilvarenbeek	
Bgen Jagers W. Reinierse	augustus 2024	onbekend	
VVVGFPi			
Dhr. J.T.C.M. Jacobs	8 november 2025	Den Bosch	(IFOR-2, Dutchbat-2)
Lkol Fus P.M. van Heeswijk	4 januari 2026	Best	(SFOR-13 tvs lid VVOGFPI)
Kpl I b.d. K. Inderwisch	26 januari 2026	onbekend	(Genist SFOR-5)
Dhr. P. Coenen	4 februari 2026	Helmond	(SMOD SFOR-5)

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.

Secretaris: Luitenant-kolonel b.d. Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPi@fuseliers.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Corné Brands, Bijsterveldenlaan 72, 5045 ZV Tilburg. Tel: 06-40727265.

E-mail: brandsacm@tele2.nl

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

*Tekst: Brigadegeneraal der Fuseliers Roland de Jong
Voorzitter Vereniging van Veteranen GFPI*

Er zijn in het verleden momenten geweest dat de hoofdredacteur van de Vaandeldrager mij met stokslagen dreigde omdat ik eigenlijk teveel tekst voor deze column had aan-geleverd. Ik ga dat deze keer een beetje compenseren door vrij beperkt te zijn in mijn bijdrage. Niet omdat ik bang ben dat de hoofdredacteur daadwerkelijk daad bij het woord gaat voegen en ook niet omdat het mij aan tijd of zin ontbreekt. De reden is simpel: er is in de afgelopen periode niet zo heel veel gebeurd binnen de VVVGFPi. Niet veel is ook weer niet niks, dus daarom toch een kleine terug- en vooruitblik.

Regimentsjaardag

Op vrijdag 9 januari jl. heb ik een groot aantal van onze leden mogen begroeten op de 'geboortedag' van ons re-

giment, oftewel de Regimentsjaardag. De alerte lezer zal mij gelijk betichten van een onjuistheid, want de Prinses Irenebrigade is inderdaad op 11 januari 1941 in het Engelse Congleton opgericht. Maar goed, om de Regimentsjaardag nou op een zondag te vieren is ook weer zo wat. Traditiegetrouw zijn de leden van de VVVGFPi ook van harte welkom op deze dag waar de Regimentscommandant de gastheer is. Als tegenprestatie regelen wij dan als bestuur de worstenbroodjes en de appelflappen voor bij de ontvangst en later op de dag de lunch. Traditie is ook dat er op die dag allerlei sportwedstrijden zijn, waaronder de bekende Irene-cross die meestal door de Belgische delegatie wordt gewonnen. We hebben dit jaar echter te maken gehad met een wat serieuze winter en die goeie die dag roet in het eten. Sneeuw en ijs maakten de hardlooprouten en de

sportvelden spekglad en daarmee onveilig. De wedstrijden werden derhalve afgelast en dat was natuurlijk erg jammer. Om toch positief te blijven: dit jaar hebben we de hardloopwedstrijd dus ook niet verloren van de Belgen. Gelukkig kon het herdenkingsappèl wel doorgang vinden. Gezien de temperatuur was deze wel wat korter dan normaal, maar zeker niet minder waardig. Samen met de Regimentscommandant heb ik een krans gelegd bij het monument en natuurlijk hebben we met alle aanwezigen een toast met Calvados uitgebracht op het regiment.

Algemene ledenvergadering

Over tradities gesproken: onze ALV koppelen we traditiegetrouw aan de Regimentsjaardag. De betalende leden waren hiervoor uitgenodigd, maar als ze fysiek niet aanwezig konden zijn dan was er weer de mogelijkheid om vooraf digitaal hun stem te laten gelden. Het uitgebreide verslag van de ALV is terug te vinden op de site van onze vereniging die via www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi te benaderen is en wel onder het kopje 'Beleidsplan en Jaarverslagen'. Ik wil drie belangrijke zaken uit de vergadering belichten. Ten eerste is er sprake van een contributieverlaging als gevolg van het wegvallen van de kostenpost voor de papieren Vaandeldrager. Daar staat tegenover dat we voortaan wel bij bepaalde activiteiten een eigen bijdrage worden geïnd voor de introducees van onze leden. De leden hebben over dit onderwerp een uitgebreide nieuwsbrief ontvangen. Ten tweede zijn alle statutair aftredende bestuursleden met overgrote meerderheid herkozen. We kunnen dus weer door met ons team. En tot slot, zeer belangrijk voor ons als bestuur, heeft de vergadering ons decharge verleend over het afgelopen verenigingsjaar.

Zeker ook vermeldenswaardig is dat ik aan het einde van de vergadering als voorzitter de Erepennig VVVGfPI met de gelijktijdige benoeming tot Lid van Verdienste aan Henk Laurens mocht uitreiken. Henk is mede grondlegger van onze vereniging, oud-bestuurslid en al heel veel jaren coördinator en het gezicht van onze nuldelijnszorg. De benoeming werd door luid applaus ondersteund. Henk, vanaf deze plaats nogmaals dank voor al jouw werk en gefeliciteerd!

Reünies 2027

Ja, jullie lezen het goed en het is ook geen tikfout. Ik wil het al hebben over 2027. Zoals jullie weten is de doelstelling van de VVVGfPI om onze veteranen in contact te laten zijn en blijven met elkaar. Dat doen we door één keer per jaar een grote reünie te organiseren, maar vooral ook door in de organisatie van kleinschaliger reünies te ondersteunen. Voor het organiseren van zo'n reünie kunnen wij als vereniging ook gebruik maken van de Regeling Reüniefaciliteiten Defensie en een financiële tegemoetkoming aanvragen wat natuurlijk altijd prettig is. We moeten dat echter tegenwoordig wel in het jaar voorafgaand aan de reünie bij Staf CLAS aangeven. Kortom, ben je van plan om iets te organiseren in 2027 laat het ons dan nu al weten. Bijna elk jaar is er wel een lustrum voor een eenheid ten aanzien van vertrek of terugkeer van een missie en dat zou een goed argument kunnen zijn om weer eens bij elkaar te komen. Ik doe een paar suggesties (maar jullie moeten het zelf willen en aangeven): SFOR-I (1997), ISAF (2007 en 2017). Natuurlijk hoeft zo'n lustrum niet het enige argument te zijn en hoef je daar vooral niet op te wachten om iets te willen organiseren. Heb je plannen, neem dan contact met ons op.

Blik vooruit

Rest mij ter afsluiting nog even een blik vooruit te werpen en heb ik wat belangrijke data voor in de agenda. Op zaterdag 27 juni zal de NLVD plaatsvinden op en rond het Malieveld. Dit jaar weer met een defilé. Een datum die zeker in de agenda moet is 28 augustus. Dan wordt groots gevierd dat ons regiment 85 jaar bestaat. Wij koppelen onze jaarlijks reünie aan deze dag. Wij hopen als bestuur jullie op minstens één van deze mooie evenementen te mogen begroeten.

Uw voorzitter

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Contactpersoon: Nelleke Swinkels – van de Vorst

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: nellekeswinkels@gmail.com. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

Een QR-code voor de vrijheid

Tekst: Richard van de Velde

Jonge Brigadist uit Tilburg krijgt 81 jaar na zijn dood de zorg en erkenning die hij verdient

Op de R.K. Begraafplaats Sint Joseph (Heuvel) in Tilburg voltrok zich onlangs een stille, maar veelzeggende gebeurtenis. Geen ceremonieel vertoon, geen tromgeroffel maar slechts emmers water, borstels, geduld en eerbied. Medewerkers van de Koninklijke Landmacht namen het initiatief om het graf

van een jonge oorlogsvrijwilliger weer in oude luister te herstellen. Een jongen van twintig jaar, die in april 1945 zijn leven gaf bij de strijd om Hedel: soldaat Cornelis Johannes (Cees) Picokrie van de Koninklijke Nederlandse Brigade 'Prinses Irene'.

Het initiatief kwam van Corné Brands, medewerker S1 (Regimentszaken) bij 17 Painbat GFPI van 13 Lichte Brigade. Brands, zelf woonachtig in Tilburg, kende het graf van Picokrie al geruime tijd en vond dat het nodig aan onderhoud toe was. De staat van de zerk liet zien dat herstel geen overbodige luxe was. Vanuit dat besef groeide het voornemen om het graf op te knappen tot een concreet plan. Met uitdrukkelijke toestemming van de familie werd besloten het graf te onderhouden en zo de herinnering aan deze jonge brigadier op waardige wijze levend te houden.

Een jongen van twintig

Cornelis Johannes Picokrie werd in 1924 geboren in Tilburg. Hij was huisschilder van beroep toen hij zich meldde voor dienst in de Prinses Irene Brigade. Zoals zovelen uit bezet Nederland koos hij ervoor om actief bij te dragen aan de bevrijding van zijn land. In april 1945 nam de brigade deel aan de zware gevechten rond Hedel, aan de Maas, waar Duitse troepen zich fel verzetten tegen de geallieerde opmars.

Op 25 april 1945 sneuvelde Picokrie tijdens die strijd. Getuigen verklaarden dat hij omkwam "tijdens een heldhaftige actie als brenschutter". Met zijn optreden stelde hij

kameraden in staat om zich te hergroeperen en dekking te zoeken. Voor deze moedige daad werd hem postuum de Bronzen Leeuw toegekend, de op één na hoogste Nederlandse dapperheidsonderscheiding. De Bronzen Leeuw is bestemd voor hen die zich in gevechtssituaties door bijzonder moedig en beleidvol optreden onderscheiden. Dat een twintigjarige Tilburger deze onderscheiding ontving, onderstreept de uitzonderlijke moed die hij toonde in de laatste dagen van de oorlog in Nederland.

Zorg voor een rustplaats

Het graf van Picokrie bevindt zich op de R.K. Begraafplaats Sint Joseph in Tilburg. In hetzelfde graf werden later ook zijn moeder en stiefvader bijgezet. Naast hun graf vond in 2022 zijn zus haar laatste rustplaats. Het is daarmee niet alleen een oorlogsgraf, maar ook een familiegraf, een plek van persoonlijk en collectief geheugen.

Colin- links- en Corné aan de slag bij graf Picokrie

Juist daarom was toestemming van de nabestaanden essentieel. Tot die toestemming er is, mogen noch initiatiefnemers noch instanties zoals de Oorlogsgravenstichting werkzaamheden verrichten. Met de instemming van de familie kon echter een eerste stap worden gezet.

Op zaterdag 28 februari werd het graf grondig gereinigd. De grafzerk werd schoongemaakt en de inscripties opnieuw ingeleurd, zodat naam, data en eenheid weer helder

leesbaar zijn. Corné Brands voerde de werkzaamheden uit samen met Colin Bal en diens dochter Isabel, met ondersteuning van de ervaren Lou Rison. Wat zij deden was eenvoudig en tegelijk betekenisvol: zorg dragen voor de laatste rustplaats van een jonge soldaat die zijn leven gaf voor de vrijheid van anderen.

Isabella Bal bewerkt grafsteen van Picokrie

Meer dan onderhoud alleen

Het onderhoud van het graf vormt de eerste fase van een breder plan. Op een later moment zal bij het graf een informatiebordje worden geplaatst met daarop het levensverhaal van Picokrie en de beschrijving van zijn optreden bij Hedel. Een QR-code zal bezoekers rechtstreeks leiden naar de website van de Prinses Irene Brigade, waar zijn geschiedenis uitvoerig wordt verteld.

Dat digitale element, een QR-code op een graf, verbindt generaties. Wie straks langsloopt, kan met één scan het verhaal lezen van een leeftijdgenoot uit 1945. Niet langer slechts een naam in steen, maar een mens van vlees en bloed: een zoon, een broer, een huisschilder, een Brigadist. Voor de Fuseliers is dit meer dan een lokaal initiatief. Het raakt aan de kern van wat traditie betekent. Traditie is niet alleen het dragen van een vaandel of het herdenken op vaste momenten in het jaar. Traditie leeft in daden, in het zorgen voor graven, het vertellen van verhalen en het doorgeven van voorbeelden van moed.

Een tastbaar gebaar

Wat deze actie bijzonder maakt, is de vanzelfsprekendheid waarmee zij werd opgepakt. Geen officiële opdracht, geen groots projectplan, maar betrokken militairen die zich verantwoordelijk voelen voor hun voorgangers. De verbinding tussen toen en nu wordt hier tastbaar.

De slag om Hedel behoort tot de laatste, maar felle gevechten op Nederlands grondgebied. Dat Picokrie daar sneuvelde, enkele weken vóór de capitulatie, maakt zijn offer des te indringender. Hij maakte de bevrijding waarvoor hij streed niet meer mee.

Toch is zijn naam niet vergeten. Door het onderhoud van zijn graf en het plaatsen van een QR-code krijgt zijn verhaal een nieuwe zichtbaarheid. Voor familieleden, voor Tilburgers, voor Fuseliers en voor toevallige bezoekers van de begraafplaats.

Misschien is dat wel de diepere betekenis van deze actie: dat herinnering geen statisch gegeven is, maar onderhoud vraagt — net als een grafsteen. Zolang er mensen zijn die zich buigen over verweerde letters en zich afvragen wie die jonge soldaat was, blijft zijn verhaal leven.

En zo krijgt een jongen van twintig, die in 1945 bij Hedel viel, in 2026 opnieuw een stem. Niet alleen in steen gebeteld, maar gedeeld, gelezen en doorgegeven.

Want vrijheid is nooit vanzelfsprekend — en herinnering evenmin.

Colin Bal en dochter Isabella bij graf Picokrie

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Lkol Benjamin Hoerberichts, p/a 17 Painbat GFPI VOSIB, Postbus 33, 5688 ZG Oirschot. Tel. 06-15006790. E-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 | t.n.v. VVVGFP

Gedenkboekje van het 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 150)

Tekst: Theo Masselink

Noot van de redacteur: de navolgende tekst is onveranderd en integraal overgenomen van het originele document.

Het wordt in Malang steeds onrustiger, opstandige bendes veroorzaken schietpartijen, het gebeurt zelfs dat het vuur wordt geopend op het publiek dat een bioscoop verlaat. Iedereen heeft met de laatste briefwisseling al plannen beschreven over de thuiskomst, en ook het thuisfront laat zo het een en ander weten.

Aangekomen op Perak ligt daar het m.s. Thedens waar de reis mee zal worden gemaakt. In Batavia zit alles overvol zodat wij daar niet kunnen worden ondergebracht. En dan op 8 februari wordt officieel bekend gemaakt dat het Bataljon op de 15e wordt ingescheept voor een reis naar Batavia alwaar per trein de reis naar Tjimahi in Bandung wordt gemaakt. Met A.A.T. trucks wordt het Bataljon naar de boot gebracht. De kade ziet inmiddels zwart van het publiek. Om 17.00 uur gaat een militaire kapel spelen en maakt het schip zich los van de kade. De nabijvers zwaaien en iedereen voelt zich heel klein. Er wordt naar de Javazee gevaren, naar Tandjong Priok, de haven van Batavia.

Na het debarkeren wordt het Bataljon naar de trein gebracht om naar Bandung te gaan. Deze treinreis was een belevens op zichzelf. Door het Parungmulia gebergte, een bergland op grote hoogte waar je afwisselend door het wolkendek reed, dan weer het mooie landschap. De haarspeld bochten in de Puncuk Pas. We hadden het op een gegeven moment wel benauwd door de rook van de locomotief toen wij door een tunnel reden.

In Bandung komt het Bataljon in het voormalige opleidingskamp van de parachutisten. De verblijven zijn redelijk en de keuken is prima. Alleen tracht men weer model soldaten van de nieuwkomers te maken en dat levert problemen op. Elke dag gaan er vrachtwagens naar Batavia. Zo moet ook de kwartiermeester die o.a. de zorg heeft voor de Europese uniformen die er straks weer gedragen moeten worden heen en weer. Ook gaan er zakken vol post mee naar Tjimahi. Het zijn de laatste brieven in Indië die de mannen van het Bataljon ontvangen. Bij elkaar genomen zijn het toch wel prettige dagen op West Java, er wordt niets gemerkt van enige vijandelijke handeling.

De laatste eer aan een van onze vrienden. †

VOOR DE AARDIGHEID:

Een korte taalles Maleis

Goede morgen / Selamat pagi

Zonder sokken / Blote kaki

Makan / Eten

Tida tahoe / Niet weten

Een roepia / Om mee te betalen

Ambil / Iets halen

Klamboe / Tegen de muskieten

Enak / Ergens van genieten

Roemah / Een huis

Ben je "gila" / Dan ben je niet pluis

Kerata api kepala / Een locomotief

Een rampokker / Is een dief

Roti / Brood

Mati / Dood

Baboe / Dienstmeid

Sate Kambing / Gegrilde geit

Satoe kali / Een keer

Tuan / Meneer

Djalan / Lopen

Pasar / Daar kan je wat kopen

Awas / Kijk uit je doppen

En hiermee gaan we / Deze les stoppen.

Ad Veraard op bezoek bij het graf van Adam Esderts

Theo Masselink, Djongos Wari, en Bert van de Zande

Balinese zangeresjes met optredens in Malang en Soerabaja

Bataljonsnieuws

Bataljonsstaf

Dag van de Vrijwilliger

7 december staat in het teken van de Dag van de Vrijwilliger. Een dag waarop we stilstaan bij mensen die zich met hart en ziel inzetten voor anderen en dus ook voor ons Bataljon en Regiment.

In de week voorafgaand aan deze dag hebben de PBC, BC en BA onze vrijwilligers persoonlijk bedankt voor hun to-

meleze inzet. Met hun jarenlange toewijding houden de museumvrijwilligers ons museum en de historische collectie in stand. Daarnaast speelt onze Regimentsvrijwilligster Mel een sleutelrol achter de schermen bij uiteenlopende activiteiten, zoals het ondersteunen van reünies en het verzorgen van de webshop.

Wij zijn trots op de inzet en betrokkenheid van onze vrijwilligers. Nogmaals grote dank aan jullie allemaal!

Bloemengroet

Op 8 januari, traditiegetrouw de dag voorafgaand aan de Regimentsjaardag, stonden we opnieuw stil bij hen die we moeten missen.

Tijdens de bloemengroet kwamen we samen met families, vrienden en collega's om onze ontvallen kameraden te herdenken. Namen die blijven klinken, gezichten die we niet vergeten en verhalen die voortleven in ons dagelijks werk.

De Regimentscommandant, Björn, opende de bijeenkomst met woorden van herinnering: "Want eens een Fuselier, altijd een Fuselier." Aansluitend gaf de geestelijk verzorger

ruimte aan stilte, bezinning en het gedeelde verdriet. Ieder legde op zijn of haar eigen moment een bloem neer, een eenvoudig maar krachtig gebaar. Zoals treffend werd verwoord: "Bloemen verwelken, maar de betekenis blijft."

Samen zijn op zulke momenten laat voelen dat niemand het alleen hoeft te dragen. Het gemis blijft, maar ook de verbondenheid.

Geen dag vergeten, alle dagen gemist.

Volo et Valeo!

85 jaar Garderegiment Fuseliers Prinses Irene gevierd tijdens Regimentsjaardag

Op 9 januari stond het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene stil bij zijn 85-jarig bestaan tijdens de Regimentsjaardag 2026. Samen met Regimentsgenoten blikten we terug, herdachten we en vierden we de band die ons verbindt. Tijdens het bijzonder appel werden onze gevallen kameraden herdacht en onderstreepten we de waarden en tradities die al **85 jaar** de basis vormen van ons Regiment.

Door de weersomstandigheden vond na de ceremonie en kranslegging een aangepast programma plaats. Het geplande sportprogramma kon dit jaar helaas geen doorgang vinden, maar er was ruimte voor ontmoeting en samenzijn. Het hoogtepunt volgt nog: op **vrijdag 28 augustus** vieren we samen het **85-jarig jubileum** van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. We hopen jullie hier allemaal terug te zien!

Herinneringseembleem Operatie Interflex

Op 2 februari heeft tijdens een bijzonder appel de uitreiking plaatsgevonden van het herinneringseembleem voor inzet binnen Operatie Interflex. De onderscheidingen werden uitgereikt door Brigade-generaal Kooij aan militairen die een bijdrage hebben geleverd aan deze missie.

In de afgelopen jaren hebben Nederlandse instructeurs een belangrijke rol gespeeld in de basisopleiding van Oekraïense rekruten in het Verenigd Koninkrijk. Deze inzet vond

plaats onder de naam Operatie Interflex en kenmerkte zich door professionaliteit, toewijding en betrokkenheid.

Het herinneringseembleem vormt een tastbare erkenning voor deze inzet en staat symbool voor de bijdrage die is geleverd aan de opleiding en voorbereiding van Oekraïense militairen.

Een volgende uitreiking staat gepland op 30 maart. Militairen die niet in de gelegenheid waren om bij een van de ceremonies aanwezig te zijn, ontvangen hun embleem en certificaat per post.

Beëdiging en koorduitreikingen

In de afgelopen periode hebben binnen het bataljon twee bijzondere momenten van ceremonieel en erkenning plaatsgevonden, waarin traditie, verbondenheid en voorbereiding op inzet centraal stonden.

Op 12 februari vond in de Regimentsmess Congleton een beëdiging en koorduitreiking plaats van de Charlie Beren. Drie nieuw geplaatste militairen werden beëdigd op het Vaandel, onder toezien oog van collega's, in aanloop naar hun inzet voor Operatie Interflex in het Verenigd Koninkrijk.

Aansluitend ontvingen in totaal 22 militairen, waaronder Fuseliers, Genisten en Geneeskundigen, hun koord uit handen van de Draggers van het Draaginsigne Gewonden. Deze enablers zullen gedurende de inzet onder bevel staan van de Charlie Compagnie. De ceremonie werd op karakteristieke wijze afgesloten met het natmaken van het koord, waarmee de verbondenheid binnen de eenheid symbolisch werd bekrachtigd.

Op 13 maart vond tijdens de Thuisfrontinformatiedag (TFI) op de RVS-kazerne een tweede koorduitreiking plaats. In totaal ontvingen 11 militairen hun Invasiekoord. Onder hen één Springbok, negen Genisten en één Genezerik. Deze groep bereidt zich samen met de Delta Compagnie voor op de aanstaande inzet binnen EUMAM. Ook zij zullen tijdens deze inzet onder bevel staan van de Delta Springbokken Compagnie.

Met deze momenten is opnieuw invulling gegeven aan de tradities binnen het bataljon en is de voorbereiding op inzet op passende wijze gemarkeerd. Wij wensen alle betrokken militairen een succesvolle voorbereiding en inzet toe.

Volo et Valeo!

Vuursteunpersoneel traint op Munster Süd

Half maart heeft het vuursteunpersoneel, Forward Observers (FO) en mortiergroepen, getraind op het schietoefenterrein Munster Süd in Bergen-Hohne. Tijdens deze week werd er door de FO's met de 155mm-artillerie geschoten, terwijl de mortiergroepen op verschillende niveaus trainden om hun procedures en samenwerking verder te versterken.

De mortiergroepen voerden onder andere een Field Training Exercise (FTX) uit waarbij werd geoefend met het uitvoeren van QA-stellingnames en het opbouwen van mortieropstellingen. Ook werd er terrein gereden op de beruchte Geländebahn van Munster. Hierbij oefenden de chauffeurs hun rijvaardigheid en werden op verschillende voertuigen VEMMEN en VAMMEN uitgevoerd: de voertuigcontroles vóór en na verplaatsingen.

Daarnaast was er aandacht voor instructie en verdieping. De mortiergroepen trainden hoe ze snel en verspreid kunnen optreden met hun materieel. Ook oefenden ze met het opbouwen van mortieropstellingen zonder gebruik van digitale

hulpmiddelen. Onder leiding van de stukscommandanten werden de opstellingen met behulp van kompas en DAGR ingericht, totdat alles gereed was om te kunnen vuren.

Een geslaagde en intensieve week waarin veel is getraind, samengewerkt en geleerd.

Functie stokoverdrachten Compagnies Sergeant-majoor

In de afgelopen periode hebben binnen het bataljon drie functie stokoverdrachten plaatsgevonden van de Compagnie Sergeant-Majoor (CSM) binnen de Bravo-, Charlie- en Delta-compagnie.

Tijdens deze momenten werd stilgestaan bij de inzet en toewijding van de vertrekkende CSM'en, die zich gedurende hun functie hebben onderscheiden door leiderschap, betrokkenheid en het bewaken van de standaarden binnen de compagnie. Tegelijkertijd markeerden de overdrachten

de start van een nieuwe fase voor hun opvolgers, die deze belangrijke rol voortzetten.

De functie van CSM vormt een onmisbare schakel binnen de compagnie. Als hoeder van tradities, discipline en het moreel spelen zij een centrale rol in het functioneren van de eenheid en de verbinding tussen kader en manschappen. Wij spreken onze waardering uit voor de vertrekkende CSM'en en wensen de nieuwe functionarissen veel succes toe in hun nieuwe rol.

Bravo

Charlie

Delta

Nieuwe officieren en onderofficieren ingedronken bij het Regiment

Afgelopen donderdagmiddag vond de Pattenest plaats voor nieuw geplaatste officieren binnen 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI. De officieren hadden een presentatie voorbereid over sleutelfiguren uit de geschiedenis van het Regiment. Op deze manier blijft de kennis van onze geschiedenis paraat en vergeten we belangrijke gebeurtenissen niet.

Na hun presentatie mochten de officieren “op het matje” komen bij de Regimentscommandant, waar zij beloofden een trouw Fuselier te zijn. Aansluitend dronken zij muserende wijn uit de Royal Air Force-beker. Hiermee hebben zij het rode patje verruild voor het oranje-blauwe patje. Aansluitend vond ook de ROOV plaats. Tijdens deze bijeenkomst werden meerdere nieuw geplaatste onderofficieren ingedronken bij het Regiment met Calvados.

Zilveren Medailles

In de afgelopen periode zijn binnen het bataljon drie zilveren medailles uitgereikt. Een bijzondere erkenning voor toewijding, inzet en het langdurig leveren van een waardevolle bijdrage aan het Regiment en de organisatie.

De onderscheidingen werden toegekend aan Sergeant-majoor Gijs, Kai en Tim. Met hun professionaliteit, betrokkenheid en jarenlange inzet hebben zij zich op onderscheidende wijze ingezet, zowel binnen hun functie als daarbuiten.

De uitreikingen vormen een moment van waardering en onderstrepen het belang van de mensen die het verschil maken. Hun inzet en voorbeeldrol zijn van grote betekenis voor het bataljon en het Regiment.

Wij feliciteren hen van harte met deze welverdiende erkenning.

A “Tijger” Compagnie

Ervaringen van de Alfa-Tijgers tijdens Operatie Interflex

Tekst: Eerste-luitenant Bas Hegger

Vanaf eind januari tot begin maart heeft een samengestelde eenheid van de Alfa Tijger Compagnie bijgedragen aan het opleiden van Oekraïense militairen binnen Operatie Interflex. Voor de betrokken instructeurs betekende dit een bijzondere en intensieve inzet: het opleiden van manschappen tot groepscommandanten in vijf weken onder hoge tijdsdruk, met de wetenschap dat deze overgebrachte kennis op korte termijn het verschil kan maken op het slagveld.

Het trainingsprogramma.

De training binnen Operatie Interflex is intensief en compact. In maar vijf weken worden Oekraïense militairen voorbereid op hun rol als groepscommandant. Binnen de beperkte tijd worden de trainees door vijf verschillende trainingsblokken geloodst. De training vangt aan met onderwerpen zoals wapenlessen, kaartlezen, gevechtsprocedures en ZHKH. Voor instructeurs betekent dit teruggaan naar de basis: de kernvaardigheden van het infanterieoptreden helder en effectief overbrengen. De motivatie van de Oekraïense militairen valt daarbij direct op. De cursisten zijn gedreven en leergierig maar ook zeer kritisch. De drills die de trainers uitleggen worden constant gereflecteerd op het hedendaagse gevechtsslagveld in Oekraïne. Dit leidt in veel gevallen tot interessante discussies over technieken, tactieken en procedures (TTP's) binnen de context van een met drones verzadigd gevechtsslagveld.

De eerste periode staat in het teken van het ontwikkelen van niveau 1 vaardigheden en het afstemmen van TTP's. Nadat de basis is behandeld wordt het accent gelegd op commandovoering op niveau 2. De trainees worden blootgesteld aan theorielessen over (opdrachtgerichte) commandovoering conform NAVO-doctrine, situationeel leiderschap en sluiten dit af met een Tactische Oefening Zonder Troepen (TOZT).

Na deze aanleerfase worden de geleerde lessen toegepast in drie weken waarin iedere week een andere operatieom-

geving aan bod komt: optreden in bebost gebied, optreden in verstedelijkt gebied en optreden in loopgraven. Binnen alle operatieomgevingen wordt zowel het defensieve en of fensieve optreden getraind. De opleiding wordt afgesloten met een 'gestapelde' eindoefening waarbij de trainees uit de groepscommandanten- en pelotonscommandantenopleiding worden getest op hun vermogen om binnen een niveau 3-context opdrachten uit te voeren.

Samenwerken met bondgenoten.

Operatie Interflex is een multinationale missie, waarin verschillende partnerlanden samenwerken. Instructeurs uit onder meer Nederland, Australië, Zweden, Litouwen en andere bondgenoten verzorgen gezamenlijk de opleiding. Deze internationale omgeving zorgt voor een bijzondere dynamiek. Verschillende militaire culturen, opleidingsmethoden en ervaringen komen samen op het oefenterrein.

Voor Nederlandse militairen betekende dit een waardevolle kans om kennis en ervaring uit te wisselen met bondgenoten. Tegelijkertijd ontstond er al snel een sterke collegiale band tussen de instructeurs van verschillende landen.

Communicatie zonder woorden.

Het opleiden van Oekraïense militairen brengt vanzelfsprekend uitdagingen met zich mee. Taalbarrières maken communicatie niet altijd eenvoudig. Tolken spelen een belangrijke rol tijdens de instructie, maar instructeurs leerden al snel dat veel militaire vaardigheden ook zonder uitgebreide uitleg kunnen worden overgebracht. Demonstraties vormen daarbij de sleutel.

Meer lezen over Operatie Interflex?

Benieuwd hoe Operatie Interflex er in de praktijk uitziet? In het artikel "Géén ver-van-mijn-bed-show" lees je hoe instructeurs van de Alfa Compagnie Oekraïense militairen trainen in Engeland, en welke indruk hun frontervaring maakt op de trainers zelf.

Lees het volledige artikel via:

Wederzijdse lessen.

Hoewel het doel van Operatie Interflex duidelijk is, het opleiden van Oekraïense militairen, bleek de missie ook leerzaam voor de Tijgers zelf.

Veel Oekraïense militairen beschikken over recente ervaring uit een grootschalig conflict. Tijdens gesprekken en oefeningen werden ervaringen gedeeld over de realiteit van moderne oorlogsvoering, zoals het gebruik van drones en optreden in loopgraven. Deze inzichten geven waardevolle perspectieven op hedendaagse gevechtssomstandigheden en de manier waarop wij zelf optreden.

Een inzet om trots op te zijn.

Voor de Tijgers die hebben deelgenomen aan Operatie Interflex is het een missie waarin professionaliteit en verantwoordelijkheid samen zijn gekomen. Het opleiden van Oekraïense groepscommandanten binnen de zeer beperkte beschikbare tijd vraagt om vakmanschap, toewijding en flexibiliteit.

Tegelijkertijd laat de missie zien hoe sterk internationale samenwerking kan zijn. Door kennis en ervaring te delen, dragen we gezamenlijk bij aan de steun voor Oekraïne en tegelijkertijd hebben we zelf ook veel van onze trainees en internationale partners kunnen leren.

Uitnodiging

28 augustus 2026

Reünie 85 jaar

Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Uitnodiging

Geachte Regimentsgenoot,

Graag nodigen wij u uit voor de feestelijke viering van het **85-jarig** bestaan van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, die plaatsvindt op **vrijdag 28 augustus 2026**.

Deze bijzondere dag staat in het teken van traditie, kameraadschap en ontmoeting en biedt een gevarieerd programma voor (oud-)Fuseliers, veteranen, familieleden en introducees. Naast het officiële appèl is er volop gelegenheid om de onderlinge verbondenheid te versterken in een ontspannen sfeer met live muziek.

Programma

10:00 - 11:30	Pendeldienst actief vanaf station Best Ontvangst KEK-gebouw (gebouw 150)
11:30 - 12:15	Bijzonder appèl op de bataljonsappèlplaats
12:15 - 16:30	Programma met onder meer muziek, tentoonstellingen, re-enactment, films en activiteiten voor jong en oud
15:30 - 17:15	Pendeldienst actief richting station Best
17:00	Einde programma

Locatie

Generaal-majoor de Ruyter van Stevenickkazerne te Oirschot.

Adres: Eindhovensedijk 42, 5688 GN Oirschot.

Aanmelden

Aanmelden voor deelname aan de viering van 85 jaar GFPI is **verplicht** en kan via de website of door het scannen van de QR-code hiernaast. U kunt zich aanmelden **tot 6 augustus**: <https://www.fuseliers.nl/85-jaar-gfpi>

Wij hopen u op **28 augustus 2026** te mogen verwelkomen om samen stil te staan bij 85 jaar inzet, traditie en verbondenheid.

Met vriendelijke Fuseliersgroet,

De Regimentscommandant van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene,
tevens Commandant 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI

Luitenant-kolonel der Fuseliers

B.G.P.H. Wijnen

B “Eagle” Compagnie

Bereden Functie Opleiding 2025

Tekst: Eerste-luitenant der Fuselier Sverre Bouwens

De Bereden Functie Opleiding (BFO) 2025 vormde opnieuw een essentiële stap in de operationele gereedstelling van de Bravo Compagnie. Tijdens deze opleiding werden nieuwe chauffeurs en boordschutters voorbereid op hun rol binnen de bereden infanterie. Gedurende tweeëntwintig weken stond de opleiding in het teken van het ontwikkelen van zowel individuele kennis en vaardigheden als het verbreden van de beroepscontext die nodig is om effectief te kunnen optreden binnen een gemotoriseerde infanterie-eenheid.

De BFO streefde ernaar om op de lange termijn infanteristen af te leveren die niet alleen technisch bekwaam zijn op hun vakgebied, maar ook kunnen meedenken en meevechten binnen tactische operaties. Het uitgangspunt was dan ook het primair opleiden van infanteristen in plaats van chauffeurs of boordschutters. Deze interpretatie heeft geleid tot het feit dat nauwelijks tot geen differentiatie was tussen het nieuwe uitgestegen personeel en het nieuwe bereden personeel. Hierdoor is ieder nieuw personeel bij de Bravo Compagnie in de basis infanterist.

Centraal in de opleiding is het praktijkgericht opleiden. Door het wegzetten van realistische scenario's, voertuigbeheersing en tactisch inzicht te combineren, werd een leeromgeving gecreëerd die aansluit op de operationele context. De leeromgeving werd gekoppeld aan heldere kernwaarden: leergierigheid, oplossingsgericht denken en discipline. Uit deze kernwaarden vloeien standaarden voort die ons vertellen hoe deze kernwaarden worden nageleefd. Gedragingen van de militairen werden geobserveerd en later geëvalueerd aan de hand van de kernwaarden. Hierdoor ontstaat cultuur, gedreven door kernwaarden.

Tijdens de laatste oefening, LEFU (Leusderheide Fuselier), werd het voordeel van een BFO snel merkbaar. Niet alleen konden de boordploegen meedenken in de operationele

context, maar ook tijdens de verschillende functiecontroles kunnen de militairen zelfstandig hun werk doen. Deze mate van vakmanschap zorgen voor goede adviezen richting het hogere niveau. De combinatie van vakmanschap, verantwoordelijkheid en eigenaarschap is de succesformule voor goed opererende boordploegen.

Oefening Leusderheide Fuselier

Tekst: Groepscommandant Agp Ehd 4 Bcie I 7Painfbat

2026 staat voor de Bcie van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene in het teken van de operationele gereedstelling. Het peloton is voor bijna 100% gevuld met nieuwe collega's, dus we beginnen in ons opwerktraject weer bij de basis. Bij deze basis hoort dus ook stapsgewijs het uitvoeren van Functie Controle 3B, en een administratieve verplaatsing naar de Leusderheide. Op de maandag hebben we ruim de tijd gepakt om meteen op de details te zitten en er zeker van te zijn dat eenieder de juiste spullen bij had. Eenmaal aangekomen in het oefengebied zijn we met de compagnie neergestreken in een assembly area, vanuit waar we de rest van de oefening geopereerd hebben.

In het begin van de oefening hebben we vooral gefocust op het werken op groepsniveau. We zijn begonnen met het tactisch verplaatsen te voet. Hierin komen zaken terug zoals verschillende formaties en contactaannames met de groep. Hier bleek nog genoeg werk aan de winkel te zijn op het gebied van niveau I. Juist in dit vroege stadium is het belangrijk om hier de nadruk op te leggen zodat de basis klopt en je hierop voort kan borduren.

Ook het tactisch verplaatsen met de Boxer is meteen in het begin van de oefening aan bod geko-

men. Hierbij zijn de nieuwe groepscommandanten en het voertuigpersoneel aan hun trekken gekomen. Tijdens de bereden verplaatsingen ging er in eerste instantie veel fout. Door regelmatig tussendoor te evalueren en procedures te bespreken hebben we snel stappen gemaakt. Zo konden we na een paar dagen het uitgestegen en het bereden gaan combineren, en bezig gaan met contact drills met de groep en het voertuig. Deze drills hebben we in uitvoering gebracht in scenario's.

Toen de basis gelegd was op groepsniveau konden we de stap gaan maken naar acties met het peloton. Een simpele pelotonsopdracht zoals op een tactische manier verblijven is daar een voorbeeld van. Zo hebben we verschillende wijze van optreden geprobeerd waarin we zo veel als mogelijk rekening hebben gehouden met de huidige dreiging van drones en indirect vuur. Zo is het in deze tijd niet meer denkbaar om boven het maaiveld te slapen en geen goede zicht- en vuurdekking te hebben. Daarnaast is ook het gebruik van radiosystemen ondenkbaar, omdat alles gedetec-

teerd kan worden waarna een barrage van indirect vuur zal volgen. Dus dit betekent zo snel mogelijk de grond in met je pio-schep en hierin slapen, eten en dus leven!

Naast alle trainingsactiviteiten is deze oefening ook zeer goed geweest voor het groepsvormingsproces. Los van alle tactische activiteiten hebben we natuurlijk ook voor het eerst in de nieuwe samenstelling twee weken op elkaars lip gezeten. Tijdens de momenten dat er tijd was om even te ontspannen zijn er veel goede gesprekken en sterke verhalen naar boven gekomen.

Al met al dus een succesvolle oefening waarin we op tactisch niveau maar ook in het groepsvormingsproces grote stappen hebben gemaakt waar we op voort kunnen borduren.

C “Beren” Compagnie

Oefening Caribbean Poacher

Tekst:, Korporaal C Compagnie Eenheid 4 Lars Tijssen

Van 12 tot en met 27 januari zijn wij op oefening geweest met de Charlie Compagnie van het 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI op Curaçao. Tijdens deze oefening waren wij gelegerd op FOB Maduro.

Gedurende deze periode hebben wij diverse intensieve activiteiten uitgevoerd. Eén van deze activiteiten was het beklimmen van de Julianabrug via de onderbouw, waarvan wij weer zijn afgedaald door middel van abseilen. Daarnaast hebben wij klimactiviteiten uitgevoerd vanaf Fort Nassau.

Na deze klimactiviteiten zijn wij overgegaan op het waterprogramma. Dit startte met een klein stukje roeien naar marinebasis Parera. Eenmaal aangekomen hebben wij een

parcours over het water afgelegd onder leiding van de LO/Sport. Het parcours was uitdagend en tegelijkertijd lekker afkoelend.

De Christoffelberg ontbrak natuurlijk ook niet. De 372 meter hoge berg hebben wij vroeg in de ochtend getrotseerd. Dit was een erg uitdagende klim, met een mooi pad naar boven.

Ook hebben wij een lange mars uitgevoerd. Tijdens deze mars hebben wij onderweg de Drie Gebroeders bergen beklommen en vervolgens weer afgedaald. Dit vereiste zowel fysiek uithoudingsvermogen als doorzettingsvermogen.

Op de Tafelberg zijn wij afgedaald via een oude mijn. Vervolgens zijn wij via een steile bergwand weer omhoog geklommen. Deze activiteit vroeg om mentale weerbaarheid, vertrouwen in eigen kunnen en goede samenwerking binnen de groep.

Daarnaast hebben wij een amfibische mars uitgevoerd met verschillende onderdelen. Deze begon met het springen van een rots, waarna wij een stuk hebben geroeid in rubberboten. Tijdens het roeien werd de boot gesimuleerd gekapseisd en hebben wij daarna de kapseisdrill uitgevoerd. Eenmaal aangekomen op het vasteland hebben wij een mars door het gebergte afgelegd. Daarna zijn wij opnieuw te water gegaan en hebben wij ongeveer 1,5 kilometer in zee gezwommen.

Tijdens al deze activiteiten speelden zowel mentale als fysieke componenten een grote rol. Fysiek werd er veel gevraagd van kracht, conditie en uithoudingsvermogen. Mentaal was het belangrijk om focus te behouden, grenzen te verleggen, stress te beheersen en als team samen te blijven werken onder zware omstandigheden. Ook goed op elkaar blijven letten was erg belangrijk. Simpele vragen aan je

buddy, zoals of hij goed heeft gedronken en gegeten in het warme weer, waren essentieel om alles te kunnen blijven geven en de opdracht te halen.

In de laatste twee dagen van de oefening was er ruimte voor ontspanning. Deze periode werd aangeduid als R&R. Tijdens deze dagen zijn wij onder andere naar Mambo Beach en Zanzibar geweest, wat zorgde voor herstel en ontspanning na een intensieve oefenperiode.

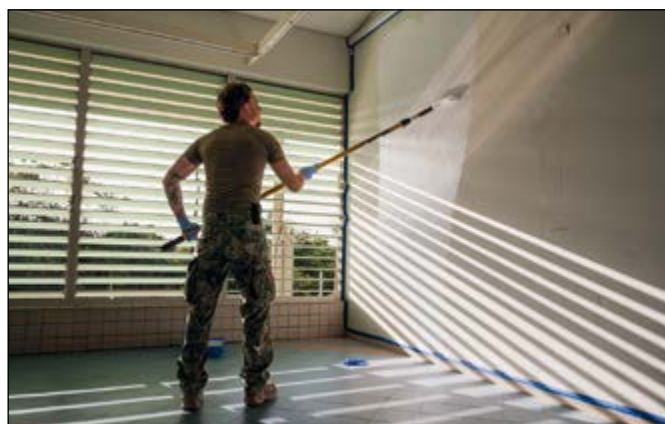
Volo et Valeo!

Handen uit de mouwen voor een goed doel

Na het oefenprogramma op Curaçao hebben de Charlie Beren hun inzet tijdelijk verlegd van trainen naar ondersteunen. In het Zorg- en Behandelcentrum Curaçao Betèsda werkten zij mee aan het opknappen van kamers voor patiënten. Daarmee leverden zij een tastbare bijdrage die direct van betekenis is voor de zorg en het welzijn van de bewoners.

Naast het reguliere trainingsprogramma op het eiland werd op deze manier ook invulling gegeven aan betrokkenheid bij de lokale gemeenschap. Een praktische inzet die laat zien dat militairen niet alleen trainen voor hun taak, maar ook oog hebben voor hun omgeving. Ook dat is Caribbean Poacher.

Effectieve training op het ISK en de gevechtsbaan

Tekst: *Sergeant Stan Fens*

In week 9 van dit jaar stond voor de Charlie 'Beren'-compagnie een week op het Infanterie Schietkamp (ISK) gepland.

Op maandag hadden we een dag gepland voor de Minimi-, Panzerfaust- en .50-schutters, om hen verder te trainen in het wapensysteem en zo de kwalificaties 'basis' en 'geoeffend schutter' te laten behalen. Deze dag is als positief ervaren door zowel de schutters als de baanorganisatie.

Dinsdag stond in het teken van groepsgewijs baan M over. Aangezien we sinds januari enige wisselingen hebben gehad in manschappen en kaderleden, was dit de uitgelezen mogelijkheid om intern afspraken te maken. Deze afspraken gingen voornamelijk over de niveau I-zaken, zoals de contactaanneem enkele vent, maar ook het ontplooiën en buddygewijs voorwaarts gaan.

Daarmee was dit een prima moment om met de groep te trainen en te verbeteren.

Woensdag waren de mannen van eenheid 6 de gelukkigen die als eersten van van het bataljon over de gevechtsbaan mochten. De ochtend begon met een uitgebreid veiligheidsspraakje dat was voorbereid door het personeel van het

ISK. Hierop volgend konden wij ons gereedmaken voor de eerste run over de gevechtsbaan.

Het moment: daar zit je dan in de visgraat met het gehele peloton. Je kijkt om je heen en ziet wat gespannen gezichten om je heen, wachtend op het licht dat op groen moet springen.

Het licht springt op groen en er gaat een soort zoemer af. Dit is het moment waarop gas gegeven moet worden. We rennen het pad af en nemen stelling in de eerste loopgraaf. Tijdens het rennen hoor je de MAG over je heen schieten en her en der zijn er knallen in het terrein te horen. Je hartslag en ademhaling versnellen.

We gaan tijgerend voorwaarts, onder stroomdraden door en over boomstammen. Ondertussen ontploffen er meerdere 'mijnen' naast je, wat het realistisch maakt. Aangekomen bij de laatste loopgraaf mogen we de wapens laden en de doelen in de diepte uitschakelen.

Bij terugkomst was iedereen enthousiast en konden we stellen dat dit een waardevolle ervaring was. Die dag hebben we in totaal drie runs gemaakt, waarbij in de laatste run de snelste tijd werd neergezet. De gevechtsbaan was een mooie afsluiting van de schietweek op het ISK, waarin we zijn verbeterd op samenwerking, coördinatie en onze niveau-I zaken.

D “Springbok” Compagnie

Altmark Springbok

Eind november en begin december heeft de Delta Compagnie gedurende twee weken getraind op het Duitse oefenterrein GÜZ Altmark tijdens een Field Training Exercise (FTX). In samenwerking met een Duits tankbataljon en een Tsjechisch team lag de focus op offensieve operaties en het optreden op NIV 4 en 5.

De oefening was niet alleen gericht op het versterken van operationele vaardigheden, maar ook op de verdere integratie binnen de 10 Armoured Division. Hierbij werd de meerwaarde van internationale samenwerking duidelijk zichtbaar en optimaal benut.

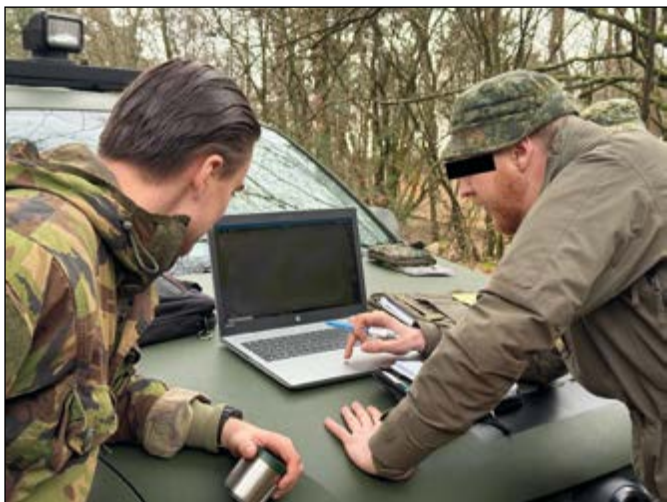
Back to basics tijdens Fennek Bivak 01

Van 23 t/m 27 februari is onze Delta Compagnie neergestreken in en rondom oefenterrein Weerterheide voor Fennek Bivak 01. Na een succesvolle LFX-week op het ISK eerder dit jaar, waarin alle groepen zijn gecertificeerd was de doelstelling voor deze oefening retentie op niveau I en II binnen een FTX-setting. Omdat de Delta Compagnie in de regel als voorste eenheid van het bataljon wordt ingezet behoort ook SERE-B (lees: hoe te handelen wanneer je bent afgesneden van eigen troepen) tot een van de vaardigheden die we consistent trainen. Een mooi aanknopingspunt om het niveau van de individuele militair te trainen en een terugkerend thema tijdens Fennek Bivak 01.

Voor beide antitankpelotons ving de week dan ook aan met een SERE-blok onder leiding van onze smo Phil. Wie goed had opgelet tijdens de lessen en hard doorwerkte kon in de nacht van maandag op dinsdag rond 01:00 uur genieten van een zelfbereide forel om daarna weg te dromen in zijn of haar geïmproviseerde onderkomen. Uniek is dat de nacht individueel werd doorgebracht. In mijn ogen een blijk van de zelfredzaamheid die verwacht wordt bij een doorstroomeenheid als de Delta Compagnie.

Tekst: Eerste-luitenant Mike, PC Antitankpeloton

Verrassend goed uitgerust vervolgden de antitankpelotons dinsdag de oefening met een niveau II scenario waarin onder andere de taken infiltratie (verplaatsen), opstelling trap I t/m 4 en het betrekken van een hide terugkwamen. De groepscommandanten hadden hier maandag het commandovoeringsproces voor doorlopen en producten uitgewerkt middels ELIAS. Doordat het scenario meerdere keren werd doorlopen konden we de uitvoering van de taken bij dag en bij verminderd zicht aanscherpen.

Het verkenningspeloton liep als eerste peloton de individuele kaart- en kompasoefening van ca. 18 kilometer en doorliep later ook het SERE-blok. Oud-Springbok Nathan sloot deze week als chauffeur Fennek aan bij het verpel vanuit de reservistenpool van 17 GFPI en liet zien het nog niet verleerd te zijn: zo behaalde hij in één keer de vuurproef door binnen 15 minuten met geïmproviseerde middelen kokend water te krijgen. Hopelijk kunnen we vaker samenwerken met deze enthousiaste pool van reserve-Fuseliers en komen zij bij meer mensen op de radar.

Tot slot heeft de gehele compagnie geoefend in en rondom de recent aangelegde loopgraaf op de Weerterheide. Deze trainingsdag diende als startschot voor de missie EUMAM (European Military Assistance Mission in support of Ukraine) die de Springbokken dit jaar in Q2 gaan draaien. Met dank aan de lessen van de groepscommandanten spreekt eenieder nu in dezelfde taal en procedures, wat resulteerde in zeer vloeiende runs en een lekker gevoel over de afsluiting van de oefening. Kortom, goed om weer even terug naar de basis te gaan en vanaf hier de pijlen te richten op EUMAM.

Volo et Valeo!

Beste Regimentsgenoten,

Even voorstellen, of zoals John van Helvert zou zeggen: “Witte gullie nog wie ik ben?”

Jeroen Lentjes en inmiddels 42 jaar jong. Woonachtig in Aarle-Rixtel, een klein dorpje in de gemeente Laarbeek. Ik woon daar samen met Petra, mijn vrouw, en Boyke, onze

hond. Sinds 12 februari heb ik de eer om de nieuwe CSM 17 DCIE te mogen zijn. Een droom die in vervulling gaat en ik heb jaren uitgekeken naar het mogen vervullen van deze functie bij dit bataljon en specifiek bij deze compagnie.

Mijn roots bij het 17e gaan terug naar 2002. In dat jaar begon ik als MAG-schutter bij de ACIE van 17 PIB en heb later de functie van PLV GPC mogen bekleden. In deze periode ben ik ook met de eenheid mee op SFOR 13 geweest.

In 2005 ben ik naar de KMS gegaan en daarna geplaatst bij 42 BLJ als GPC in de periode 2006 t/m 2009. Met deze eenheid ben ik twee keer naar Afghanistan geweest.

Hierna heb ik mijn instructeursfunctie mogen vervullen in Oirschot bij de INSTR-groep OVG in de periode 2009 t/m 2012. Daarna geplaatst bij de ACIE van het 17e bij Anti Tank, die op dat moment overging naar de oprichting van

de DCIE per 01-12-2012. Vervolgens hier 12 jaar achtereen de functies PLG CMDT en OPC AT vervuld, en CI en SMO, met tussendoor een kort uitstapje naar de BATSTAF als VTG CMDT van de bataljonscommandant/beheerder Congleton en OPC BATSTAF.

In deze periode heb ik ook vier uitzendingen mogen doen.

In 2024 en 2025 heb ik twee jaar bij het LTC gewerkt als junior trainer niveau 4, in het trainen van het stafproces op CIE-niveau. Sinds januari van dit jaar ben ik weer terug bij de Delta Springbokken en heb ik op 12 februari de functie van CSM van Niels van de Ven over mogen nemen en zo de zesde CSM van 17 DCIE mogen worden.

Ik ben ontzettend trots dat ik deze functie mag bekleden en ga met veel zin en enthousiasme aan de slag.

De komende periode staat in het teken van EUMAM en daarna trainen en opwerken naar de niveau 3- en 4-certificering in de toekomst.

Volo et Valeo!

“Een vergeten missie”

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Andy van Dijk

17 Infanterie Bataljon was in 1962 registratief ingedeeld bij het Regiment Infanterie Chassé. Het Regiment Infanterie Chassé werd met het Koninklijk Besluit van 29 juli 1994 opgeheven. De traditie werd nergens anders belegt, waardoor niemand zich verantwoordelijk of enigszins betrokken voelde voor de traditiehandhaving en de aandacht, erkenning, waardering en zorg voor de veteranen van dit regiment.

In Vaandeldrager nr. 146 sloot ik mijn artikel over “Het Bronzen Schild” af met de volgende conclusie: “Er is dus geen relatie tussen de inzet van 17 Infanterie Bataljon in Nederlands Nieuw-Guinea in 1962 en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, maar wel een direct verband met de (krijgs)historie van 17 Pantserinfanteriebataljon.”

In dit artikel beschrijf ik in het kort de inzet van 17 Infanterie Bataljon in Nederlands Nieuw-Guinea (NNG) in 1962 en de aanleiding, verantwoordelijkheid en totstandkoming van een nieuwe plaquette op het NNG-monument van 17 Infanterie Bataljon.

Aanleiding

In Checkpoint 02/2024 (het veteranenblad van het Nederlands Veteraneninstituut) stuitte ik op een artikel van Wim Verhoeven over de inzet van “ons bataljon” in NNG (Nederlands Nieuw-Guinea) waarin tot mijn grote verbazing stond vermeld dat er in NNG één militair, de Reserve Tweede Luitenant H.J. Breek, van het bataljon was omgekomen. Wim was een actief bestuurslid van de reüniecommissie.

sie 17 Infanterie Bataljon NNG dat de laatste jaren van hun bestaan hun reünies in Oirschot hield onder de vleugels en met de steun van de VVVGFPi, dus het contact was snel gelegd.

Met bovenstaande én de conclusie van mijn voorgaande artikel in gedachten, vroeg ik Wim waarom er geen tastbare herinnering (plaquette of iets dergelijks) aan de Luitenant Breek bekend was bij 17 Painbat of – op dat moment - op de Generaal-majoor de Ruyter van Stevenickkazerne. Wim kon op mijn vraag geen duidelijk antwoord geven en op mijn volgende vraag: “of het dan geen tijd werd om dat alsnog recht te trekken” reageerde hij buitengewoon enthousiast. Ook de bataljonsleiding reageerde positief en dus

Inzet van 17 Infanterie Bataljon in NNG (1962)

Begin 1962 werd duidelijk dat Indonesië een grootschalige militaire invasie van NNG voorbereidde. De mogelijkheid van een oorlog met Indonesië werd hiermee reëel. Als direct gevolg hiervan moesten voor de verdediging van het Nederlands grondgebied extra gevechtseenheden worden ingebracht.

17 Infanterie Bataljon was gelegerd op de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot en bestond grotendeels uit dienstplichtige militairen. In maart 1962 werd het bataljon tot ieders grote verrassing aangewezen voor inzet in NNG. Al op 19 april werden de kwartiermakers en het voordetachment ingescheept op het S.S. Zuiderkruis en werd er na een zeereis van zes weken in NNG ontscheept. De hoofdmacht arriveerde, ook met het S.S. Zuiderkruis, pas op 20 juli. 17 Infanterie Bataljon werd ingezet op het eiland Biak en in het Noordoostelijk (kust) deel van NNG omgeving Hollandia.

Het overlijden van Luitenant H.J. (Hans) Breek

17 Infanterie Bataljon keerde echter niet in zijn geheel terug in Oirschot. Op 10 juni 1962 zat Reserve Tweede Luitenant Hans Breek, commandant van het 3e Peloton Infanterie Charlie Compagnie 17 Infanteriebataljon, in een jeep die in de omgeving van kazerne Ifar (Hollandia) als gevolg van een lekke (of klap)band begon te slingeren en over de kop sloeg. Luitenant Breek werd uit het voertuig geslingerd en kwam onder het kantelende voertuig terecht. Hij werd in kritieke toestand afgevoerd naar het centraal ziekenhuis in Hollandia waar hij later die dag aan zijn verwondingen overleed. De twee andere inzittenden van het voertuig kwamen er met de schrik vanaf.

Reserve-officier verongelukt
Zaterdag is in Nederlands Nieuw-Guinea, in de omgeving van Ifar, de 21-jarige reserve tweede luitenant H. J. Breek, afkomstig uit Waalre, door het springen van een band van een jeep levensgevaarlijk gewond. Tweede luitenant Breek is opgenomen in het centraal ziekenhuis in Hollandia, waar hij later aan zijn verwondingen is overleden.
Nabij de kazerne Ifar bij Hollandia begon de jeep, waarin drie militairen gezeten waren, tengevolge van een lekke achterband te slingeren, waarna hij over de kop sloeg. De naast de bestuurder gezeten luitenant werd uit de wagen geslingerd met gemeld noodlottig gevolg. De beide andere inzittenden liepen geen letsel op.

Plaquette ter herinnering aan Luitenant Breek

Op 04 december werd op de bataljonsappelplaats, in gezelschap van enkele Nieuw-Guinea veteranen waaronder Wim Verhoeven, een herinneringsplaquette aan de Luitenant Breek onthuld. De, in brons uitgevoerde, plaquette is een rechthoekige plaat gevat in een eenvoudige, strakke lijst die is voorzien van de emblemen van Nieuw-Guinea (model KL) en het Regiment Infanterie Chassé. Op de plaquette zijn de volgende teksten aangebracht: 17 Infanterie Bataljon, Nieuw Guinea 1962 en de namen Hollandia, Biak en Ifar. De plaquette is tevens voorzien van de rang, naam, geboorteen overlijdensdatum van de Luitenant Breek. De plaquette is bevestigd onder het Bronzen Schild op het monument van 17 Infanterie Bataljon Regiment Infanterie Chassé. Met de plaquette krijgt, 63 jaar later, ook deze “vergeten missie” en het offer dat Luitenant Breek bracht alsnog de aandacht, erkenning, waardering en respect die het heeft verdiend: “Lest we forget”.

Bronnen: NIMH, Checkpoint 02/2004, interview met Wim Verhoeven (e-mail), Oorlogsgravenstichting (OGS), Nederlands Veteraneninstituut (NLVi), Wikipedia, www.fuseliers.nl/17-painfbat-gfpilnederlands-nieuw-guinea-1962, www.lijstvangevallenen.nl/missie/knil

Foto's: Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, Collectie NIMH en OGS

70 Jaar

“Museum Brigade en Garde Prinses Irene”

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Andy van Dijk

Inleiding

Op 6 april 2026 bestond het “Museum Brigade en Garde Prinses Irene”, zoals de officiële benaming luidt, 70 jaar. Het museum is een historische collectie (HC) van het Commando Landstrijdkrachten met een heel specifiek onderwerp, namelijk de geschiedenis van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene” (1940 – 1945) en het Regiment Prinses Irene (1946 – 1948), het Garderegiment Prinses Irene (1948 – 1952) en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene (1952 – heden).

Bijzonder binnen deze historische collectie is de deelcollectie “Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene”. Deze militaire eenheid zette tijdens de Tweede Wereldoorlog in het Verenigd Koninkrijk de tradities van de gehele Koninklijke Landmacht voort en nam actief deel aan de bevrijding van West-Europa. Hierdoor is deze collectie niet alleen bijzonder voor het Commando Landstrijdkrachten maar ook in zijn geheel binnen de Collectie Nederland.

Oprichting

De “Korpsverzameling van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene”, zoals de oude benaming luidde, bestaat sinds de jaren vijftig van de vorige eeuw. Op 6 april 1956 opende mevrouw de Ruyter van Steveninck – Houwing, weduwe van de in 1949 overleden oud-commandant van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, het “Museum van het Garderegiment Fuseliers”. De basis voor het museum werd gelegd door de vele schenkingen van oud-leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en de

Opening van het Museum Garderegiment Fuseliers op 6 april 1956 in Vught door mevr. De Ruyter van Steveninck

Indië-bataljons (Garde) Regiment Prinses Irene. Zo schonk mevrouw de Ruyter van Steveninck het uniform en de militaire onderscheidingen van haar overleden man. Het “museum” werd initieel ingericht in een lokaal op de Frederik Hendrikkazerne in Vught, waar het 1e (Garde) Depot Infanterie was gevestigd. Er werd in die periode niet heel actief verzameld, maar het museum en de collectie bleven groeien door nieuwe schenkingen.

Eigenaarschap

Op 11 november 1960 werd een stichting opgericht die eigenaar van de collectie werd. Deze stichting werd, en is tot op heden, verantwoordelijk voor de collectie en het

beheer en behoud daarvan. De stichting draagt officieel de naam: "Stichting tot Handhaving van de Geschiedenis en de Traditiën der Voormalige Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene en tot het behartigen van belangen van veteranen van bedoelde eenheden". De naam van de stichting werd om pragmatische redenen al snel verbasterd naar "Stichting Brigade en Garde Prinses Irene" (St. B&G).

1957, Prinses Irene bezoekt de Korpsverzameling in Vught

Van Vught, via Schalkhaar naar Oirschot

Na een aarzelende start in Vught kwam de verzameling in Schalkhaar terecht. Vanaf juli 1965 werden, vanwege de opheffing van de vredesregimenten bij de opleidingsdepots, alle regimentstaken overgedragen aan 13 Pantserinfanteriebataljon (Painfbat). Het vaandel en de Korpsverzameling verhuisden daarom van Vught naar de Westenbergkazerne in Schalkhaar. Daar werd het museum ingericht op de zolder van gebouw A (Bataljonsstaf).

De politiek vertaalde de val van de Berlijnse Muur op 9 november 1989 direct in de Defensienota van 1991. De landmacht reorganiseerde en de regering besloot onder meer een luchtmobiele brigade te vormen. 13 Painfbat moest omvormen tot schoolbataljon voor deze brigade en hield daardoor op te bestaan als painfbat. Omdat alleen een paraat infanteriebataljon de traditie van het Regiment kon voortzetten, werd besloten de traditie over te dragen aan 17 Painfbat in Oirschot.

Het Regiment gaat naar Oirschot

Met de overdracht van de regimentsetel in 1992, van 13 Painfbat aan 17 Painfbat, verhuisde de Korpsverzameling naar de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot. Daar kwam een volledig pelotonslegering gebouw ter beschikking (gebouw 25, inmiddels gesloopt). Dat was meer dan een verdubbeling van de beschikbare ruimte in Schalkhaar. Vrijwilligers en Fuseliers met twee rechterhanden mochten zelf aan de slag om Hans Sonnemans te helpen het gebouw op te knappen en in te richten. Tijdens de eerste Regimentsjaardag in Oirschot (11 jan 1993) werd het museum, onder grote belangstelling en goedkeurend

toezicht van de voorzitter van de Stichting Brigade en Garde Prinses Irene, Luitenant-generaal b.d. J.P. Verheyen, geopend door Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Leen Noordzij.

Vanaf dat moment werd er ook intensief samengewerkt met de Stichting Historie en Documentatie Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene", een stichting opgericht door de particuliere verzamelaar Hans Sonnemans. De collectie van deze stichting was gespecialiseerd in geschiedenis van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. Er was al jarenlang actief verzameld en daardoor was deze collectie uitgebreid en waardevol. De collectie van de Stichting Historie en Documentatie Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene" werd in permanente bruikleen verkregen en in de expositie opgenomen. Alle objecten in de vernieuwde expositie werden gepresenteerd in vitrines en van begeleidende teksten voorzien. De naam wijzigde van "Korpsverzameling" in de meer gangbare naam "Museum" en Hans Sonnemans werd de vrijwillige conservator van het museum. Tevens ging er een vrijwilligersteam aan de slag dat elke woensdag het museum openstelde en de bezoekers rondleidde. Vanaf dat moment werd er ook vanuit het museum actief verzameld.

1965, de Korpsverzameling verhuisde naar de zolder van gebouw A (bataljonsstaf) op de Westenbergkazerne in Schalkhaar

Weer een verhuizing

Al in 1995 werd duidelijk dat het Museum Brigade en Garde Prinses Irene weer zou moeten verhuizen. Gebouw 25 moest worden gesloopt in verband met een herindeling van de kazerne. Al snel werden maar liefst twee nieuwe gebouwen aangewezen als nieuw onderkomen. Hans Sonnemans mocht in overleg met het Garnizoen Oirschot een programma van wensen schrijven. De twee gebouwen, 8 en 28 nabij de ingang van de kazerne, waren exact gelijk aan gebouw 25: namelijk oude laagbouw pelotonslegeringsgebouwen van vlak na de oorlog. In het nieuwe plan werd een glazen constructie voorgesteld die kon fungeren als entreehal die de twee naast elkaar gelegen gebouwen met elkaar verbond. Er werd een schitterend plan getekend, maar toen sloeg het noodlot toe: in de loop van 1996 werd al snel duidelijk dat er op dat moment geen gelden beschikbaar waren voor realisatie van het plan. De museumgebouwen kregen de laagste prioriteit en de realisatie werd verschoven naar minstens 2003. Het zou nog tot april 1998 gaan

duren voor het eerste gebouw (gebouw 8) kon worden overgedragen. Tot op heden is de wens voor een mooie entreehal niet gerealiseerd.

De nieuwe locatie

Door allerlei oorzaken en domme pech zou het lang gaan duren voordat gebouw 8 en 28 gereed waren. Hierin speelde zeker de uitzending van de Fuseliers (SFOR 5) een rol. Verder was de staat waarin de gebouwen verkeerden slecht, slechter dan eerder was ingeschat. Pas in januari 1999 was alles zover dat in gebouw 8 een begin kon worden gemaakt met de nieuwe inrichting. Vrijwilligers en Fuseliers mochten - wederom - zelf met hamer en kwast en op kosten van de museumpot aan de slag.

11 januari 1993: Opening van het museum in Oirschot door Regimentscommandant Leen Noordzij

In gebouw 28 speelden andere problemen. Het werd nog later overgedragen en bleek in een hele slechte staat. Er moest een geheel nieuwe elektrische installatie worden aangelegd en ook de plafonds moesten worden vervangen. Er werd contact gelegd met 13 Brigade Pantsergenie Com-

pagnie en in het kader van een leerproject waren zij bereid om de helpende hand te bieden. Maar ook hier speelde domme pech een rol. De werkzaamheden liepen door allerlei oorzaken grote vertraging op en kwamen tenslotte helemaal stil te liggen. Probleem: in gebouw 28 werd asbeststof geconstateerd. Dit moest eerst worden gesaneerd en in afwachting hiervan werd het gebouw hermetisch afgesloten: ook de opgeslagen bouwmaterialen mochten niet meer worden gebruikt.

Medio 1999 verhuisde het museum eindelijk naar gebouw 8. Op 27 augustus 1999 opende Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Arie Vermeij gebouw 8 in aanwezigheid van de Bevelhebber der Landstrijdkrachten Luitenant-generaal Maarten Schouten. Hier werd ook een winkel ingericht die, tot op heden, wordt beheerd door de vrijwilligers. Gebouw 28 werd vanwege de asbestproblematiek pas op 31 mei 2000 geopend door de voorzitters van de twee oud-strijdersverenigingen: Generaal-majoor Rudi Hemmes (VOSKNBPI) en dhr. Jan Elbers (VOSIB GRPI).

Museumregistratie

Het bestuur van de Stichting Brigade en Garde Prinses Irene koos bewust voor het pad van museumregistratie: in 2002 werd het museum voorlopig ingeschreven in het Nederlands Museumregister en is sinds 6 juli 2005 als "Museum Brigade en Garde Prinses Irene" officieel opgenomen in het register. In 2010 en 2021 werd het museum herijkt als Geregistreerd Museum.

Sinds 2005 wordt het museum ook wel de "Regimentsverzameling Brigade en Garde Prinses Irene" genoemd. Dit was geheel in lijn met het toenmalige museale beleid van de Koninklijke Landmacht om het begrip "museum" te vermijden en zoveel mogelijk de termen "historische collectie", "verzameling" of "traditiekamer" te gebruiken. Beide namen worden nog steeds, en door elkaar gebruikt.

Tot slot

De voormalige "Korpsverzameling" is onder leiding van Hans Sonnemans uitgegroeid van een eenvoudige, door hobbyisten gerunde verzameling in een lokaal tot een volwaardig en geregistreerd museum met uniek historisch (militair) erfgoed. Het is een visitekaartje waar wij als Regiment en Fuseliers zeer trots op kunnen en mogen zijn.

Het museum (rolstoeltoegankelijk en ook voor belangstellenden van buiten de kazerne) is elke woensdag van 10.00 tot 16.00 uur, tijdens talloze (regiments)activiteiten of op afspraak geopend. Info: www.fuseliers.nl/regimentsverzameling.

Operatie Orange-Deal: het Brits-Nederlandse drama in de Bommelerwaard, deel III

Tekst: Sietse Kenter

Tachtig jaar geleden stond de Prinses Irene Brigade voor een van de zwaarste beproevingen in haar geschiedenis: Hedel, april 1945. Binnen de gelederen van het regiment wordt er nog altijd met trots teruggekeken op deze strijd, terwijl de operatie waarvan deze deel uitmaakte geen succes kan worden genoemd. De bredere Geallieerde poging om de Bommelerwaard te bevrijden was mislukt, en dat aan de vooravond van de vrede. Om deze mislukking te duiden staan we in drie edities van De Vaandeldrager stil bij Operatie Orange-Deal. In de vorige uitgaven (nummers 149 en 150) zijn de motieven achter de operatie en de gevechtshandelingen van de eerste cruciale dag aan bod gekomen. In deze laatste editie zal hierop worden voortgebouwd met de laatste gevechten en de controversiële terugtrekking. Ook zal beoordeeld worden of de strijd het stempel 'zinloos' verdient, zoals sommige historici sindsdien hebben beweerd.

De operatie wordt beperkt

Op 23 april 1500u, 16 uur sinds de start van Operatie Orange-Deal, was het lot van de aanval al bezegeld. Bevelhebber van het Netherlands District, generaal-majoor Alexander Galloway, had de 116e Brigade bevolen haar offensieve acties te staken. Het Britse bruggenhoofd bij Kerkdriel was niet tot stand gekomen en het Nederlandse bruggenhoofd bij Hedel lag onder een hevige Duitse tegenaanval. Een verdere uitbraak in de Bommelerwaard en de inname van Zaltbommel waren buiten bereik geraakt. Operatie Orange-Deal was een mislukking geworden.

Toch was met dit bevel de strijd om de Bommelerwaard nog niet gestreden. Het Britse 30e Bataljon Royal Marines moest haar stellingen op het eiland van Alem handhaven en

de Prinses Irene Brigade haar bedreigde bruggenhoofd in Hedel ook. Waarom werden deze troepen niet teruggetrokken naar de eigen linies? Hedel veteraan en latere commandant van het regiment, Theo van Besouw, zei over de actie: 'Militair-tactisch gezien was dit gebeuren een grote flop. Drie dagen en nachten in een bruggenhoofd zitten zonder uitbreiding of uitbuiting ervan, is een zinloze zaak.' Waarom bleven ze dan toch aan de overzijde van de Maas?

Uit inlichtingenrapporten van het Netherlands District blijkt dat Galloway's hoofdkwartier de Duitse intenties verkeerd interpreteerde. De aanwezigheid van het Duitse 112e Marine-Schützen Regiment had hem verrast, maar de inlichtingen hadden het nog steeds over achterblijvers in een thinly held gebied. Er waren nog geen aanwijzingen voor de reserves die in aantocht waren. Op basis van deze inlichtingen oordeelde hij dat de Nederlandse en Britse troepen hun posities zonder verdere moeilijkheden konden behouden en beval hij de 116e Brigade de posities te handhaven.

Onrustige dagen

In de dagen die volgden waren er inderdaad geen grote gevechten meer in de Britse sector. Hetzelfde kan niet worden gezegd over de 1e Gevechtsgroep van majoor Arnold Paesens in Hedel. Na een relatief rustige avond op 23 april, waarin twee extra infanteriepelotons van de 3e Gevechtsgroep het bruggenhoofd kwamen versterken, drong er 's nachts een nieuwe Duitse patrouille het dorp in, die door accuraat artillerie- en mortiervuur uit elkaar gedreven werd. De mid-

Een verbindingsman van de Prinses Irene Brigade te velde, 1944-1945

Schematische kaart van de 1e Gevechtsgroep in Hedel, 22-25 april, 1945

dag van 24 april verliep zonder grote schermutselingen. Wel veroorzaakten mijnen enige Nederlandse slachtoffers. Ook kwam nog een extra peloton van de 3e Gevechtsgroep het bruggenhoofd versterken, net als het ondersteuningspeloton. Majoor Paessens behield het commando over de versterkte 1e Gevechtsgroep. Overal langs de perimeter groeven zijn manschappen zich in en versterkten ze hun posities.

De grote tegenaanval

Rond 0400u op 25 april werd het duidelijk voor de mannen van de Brigade waarvoor ze zich hadden ingegraven. 'De stilte van de nacht', schrijft Luitenant D.J. Rueb, werd 'plotseling verbroken door een regen van explosies van Duitse S.P. artillerie, mortieren, handgranaten, Panzerfausten, mitrailleurvuur en geweervuur, plotseling alles tegelijk.' Het was zijn 4e Peloton, nog steeds gelegerd aan de oostzijde van Hedel, dat de volle laag kreeg van de Duitse tegenaanval.

De aanval werd gelanceerd vanuit het noordoosten door circa 250 man van het 1e Bataljon, 951e Volksgrenadier Regiment. Dit bataljon was eerder aan Canadese omsingeling ontsnapt door vanuit Harderwijk per boot naar Amsterdam te vluchten, waarna het via Zeist in Tiel terecht kwam. Toen de Canadese opmars stabiliseerde aan de Grebbelinie, kreeg het Duitse bataljon de opdracht om op te rukken naar de Bommelerwaard en Hedel te heroveren.

Hoewel ze er een lange mars op hadden zitten, wisten de Duitse troepen krachtig toe te slaan. De voorste secties van Ruebs peloton werden overrompeld en de Duitse soldaten drongen door tot aan het huis waarin zijn commandopost gevestigd was. Het was wederom Luitenant Willem De Roos, die op dag één een cruciale rol speelde in het afwenden van de Duitse tegenaanval, die de orde zou herstellen. Vergezeld door een haastig samengestelde groep, deels bestaande uit

koks en ordonnansen, lanceerde hij een tegenaanval die Ruebs geïsoleerde peloton wist te bereiken.

Het einde van de bruggenhoofden

Met de komst van een extra peloton van de 3e Gevechtsgroep was de Duitse aanval vanuit het noordoosten afgeslagen. Een tweede Duitse aanval vanuit het westen, gelanceerd door de 6e Compagnie van het 112e Marine-Schützen Regiment, had tegelijkertijd met die in het noordoosten moeten toeslaan maar was vertraagd geweest en werd eenvoudig afgeslagen. De Duitse tegenstoot was gepareerd door de Nederlandse troepen, maar de Duitse legerleiding had getoond bereid te zijn om te vechten voor de Bommelerwaard. Ook Netherlands District commandant Galloway besefte dit nu. In de middag van 25 april besloot hij de bruggenhoofden te ontruimen, hetgeen aan zowel de Britse als de Nederlandse sector zonder verliezen gebeurde.

Orders van bovenaf?

De keuze om de bruggenhoofden te ontruimen blijft anno 2026 gehuld in raadsels. Had deze evacuatie van de bruggenhoofden op eigen initiatief plaatsgevonden, of was dit bevolen van bovenaf? Lokaal historicus Luc van Gent heeft in een onderzoek uit 2002 beweerd dat dit bevel kwam uit de hoogste kringen van de Geallieerde legerleiding.

De Duitse autoriteiten in Nederland hadden namelijk een aanbod voor een onofficiële wapenstilstand gedaan. Als de Geallieerden hun aanvallen op West-Nederland stopten, dan zouden de Duitse troepen voedselhulp toelaten tot de ernstig verhongerde westelijke provincies. Op 23 april kwam de politieke goedkeuring om de gesprekken met de Duitse bezetter aan te knopen. Op dat moment was de strijd om de Bommelerwaard nog in volle gang. Volgens Van Gent bracht het aanhoudende gevecht bij Hedel deze onderhandelingen in gevaar en beval Bernard Montgomery, bevelhebber van de 21e Legergroep, de evacuatie van de bruggenhoofden.

Voor deze bewering bestaat alleen voornog geen concreet bewijs. De komst van de Chief Liaison Officer van de 21e Legergroep, Brigade-generaal Christopher Peto, op 25 april kan een aanwijzing zijn voor de betrokkenheid van Montgomery. Ook het feit dat Netherlands District commandant Galloway het bevel voor de terugtrekking gaf, en niet 116e Brigadecommandant Cecil Philips -die het bevel over de operatie voerde- kan een aanwijzing voor een bevel van hogerop zijn. Maar deze aannames zijn niet te verifiëren.

Veldmaarschalk Bernard Montgomery

Vernielingen in Hedel na afloop van de strijd

Als er een dergelijk bevel van Montgomery is gekomen, dan is deze via ongedocumenteerde kanalen overgebracht.

Een gebrekkig plan

Wat weten we dan wél over de reden voor de evacuatie na drie dagen van felle strijd? Hierbij is de verklaring van Brigade-generaal Philips, commandant van de 116e Brigade, interessant. In de morgen van 26 april riep hij de officieren van de Prinses Irene Brigade bijeen om uit te leggen waarom het bruggenhoofd bij Hedel (en Alem) moest worden ontruimd. Philips noemde de onverwacht zware vijandelijke tegenstand en het ontbreken van perspectief op een verdere uitbraak als factoren in dit besluit.

Maar als voornaamste reden noemde Philips de overplaatsing van het 28e Bataljon Royal Marines naar Duitsland. Dit bataljon had in reserve gelegen en zou na het slaan van de bruggenhoofden de Maas oversteken om de doorbraak naar Zaltbommel te forceren. Met haar overplaatsing was deze mogelijkheid verkeken, aldus Philips. De eerder genoemde historicus Van Gent heeft later beweerd dat dit bataljon bewust door Montgomery's 21e Legergroep is verplaatst om Operatie Orange-Deal te torpederen, zodat de onderhandelingen over de wapenstilstand niet in gevaar werden gebracht.

Uit de documentatie van de betrokken eenheden komt een ander beeld naar voren. Al op 13 april had het Netherlands District te horen gekregen dat de hele 116e Brigade binnenkort naar Duitsland zou vertrekken. 24 uur vóór de start van Orange-Deal kwam zelfs het bevel dat er een bataljon

moest worden afgestaan, waardoor het 28e Bataljon zich kon klaarmaken voor het vertrek. Waarom werd dit bataljon alsnog betrokken bij de planning van Operatie Orange-Deal? Galloway en Philips doen er nergens uitspraak over, maar waarschijnlijk waren ze overmoedig door de optimistische inlichtingen. Er werd aangenomen dat met de verwachte weerstand het 28e Bataljon niet eens nodig zou zijn. Of dat de operationele doelen al behaald zouden zijn voordat deze eenheid moest vertrekken.

Zinloos?

Operatie Orange-Deal was daarmee gebaseerd op incomplete inlichtingen, ontoereikende reserves, en overmatige afhankelijkheid van onervaren troepen. Maar was de aanval ook zinloos? Van Gent noemde zijn studie uit 2002 'De nutteloze strijd om de Bommelerwaard'. Vorig jaar nog verscheen het artikel 'De zinloze slag bij Hedel' in het Historisch Nieuwsblad, door Bram de Graaf.

Waar komt dit waardeoordeel vandaan? Beide auteurs impliceren dat de aanval bij Hedel, en daarmee de bredere strijd om de Bommelerwaard, zinloos waren vanwege de aankomende onderhandelingen over een wapenstilstand. Operatie Orange-Deal stond deze onderhandelingen in de weg en zou uiteindelijk niets hebben bijgedragen aan de beëindiging van de oorlog in Nederland.

Maar dit is een interpretatie vanuit de kennis achteraf. Voor de lokale commandanten, Generaal-majoor Galloway en Brigade-generaal Philips, was het op het moment van de aanval niet bekend dat er onderhandelingen zouden gaan plaatsvinden. Zij zagen, gesterkt door optimistische inlichtingen, een kans om gebied te winnen op de Duitse strijdkrachten. Zij wisten uiteraard ook niet dat de Duitsers twee weken later zouden capituleren. Tot dat moment was elke mogelijkheid om de Duitse strijdkrachten terug te dringen een legitieme reden om tot de aanval over te gaan. Dit was immers langs het hele front de praktijk.

Korporaal Heimen Germans van Gevechtsgroep 1, gesneuveld te Hedel op 25 april, 1945

Een Bren carrier van de Brigade wordt onthaald door een jubelende menigte, 1945.

Het zinloze lijkt hem daarom vooral te zitten in het bewaken van een bruggenhoofd zonder uit te breken. Maar ook hier wisten Galloway en Philips niet dat de Duitse bezetter nog de wil of kracht had om een dermatig stevige tegenaanval te lanceren. Had het logisch geweest om een bruggenhoofd zonder slag of stoot op te geven na deze nog geen 24 uur geleden te hebben veroverd? Daarnaast was het nog allerminst zeker dat de onderhandelingen zouden slagen. Als dit niet lukte, dan lag een militair offensief richting West-Nederland nog op tafel en was het bruggenhoofd bij Hedel een waardevolle springplank.

Vrede

Dat militaire offensief kwam er niet. De onderhandelingen bij Achterveld op 28 april slaagden, waardoor een onofficiële wapenstilstand tot stand kwam en voedselhulp de verhongerde provincies kon bereiken. Op 8 mei trok de Prinses Irene Brigade als eerste Geallieerde eenheid een feestelijk Den Haag binnen. Een scherp contrast met de gevechten van twee weken eerder, maar een mooie bekroning op een lange veldtocht. De Brigade werd kort daarop opgeheven, maar de tradities werden voortgezet in het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, zoals wij haar nu kennen.

Van de redactie

Ter afsluiting van de interessante geschiedkundige beschouwing van de Operatie Orange Deal, de Brits-Nederlandse gevechten in en rond het dorp Hedel, waarbij eenheden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene zware gevechten hebben gevoerd en twaalf mannen hun leven verloren, wijst de redactie nog eens op het bestaan van het monument aan de Koningin Wilhelminastraat in Hedel, waarop de namen van de gevallen staan (zie foto hieronder). Terecht is Hedel een zogenaamde vaandelplaats geworden, waar het regiment frequent naar toe gaat om het verleden te gedenken en eer te bewijzen aan de gevallen.

De strijd om de Bommelerwaard had twaalf brigademannen het leven gekost. Dertig raakten gewond. Bij de Britse Royal Marines vielen er vijf doden, waren er negen gewonden, maar belandden er negentien in Duitse krijgsgevangenschap. Aan Duitse zijde waren de verliezen veruit het hoogst, met circa tachtig doden en vijfenveertig gevangenen. Het aantal gewonden is onbekend maar ligt waarschijnlijk nog vele malen hoger.

Herinnering

Anno 2026 herinnert de vermelding van Hedel op het regimentsvaandel nog altijd aan de kostbare strijd om de Bommelerwaard. Het herinnert aan de harde realiteit van de Tweede Wereldoorlog, waarin tot het bittere eind werd doorgevochten. Sommige gevechten kregen een glorieuze status, andere niet, maar altijd werd de hoogste prijs betaald door de mensen in het veld. Tot op de allerlaatste dag.

Voor het complete onderzoek of andere vragen/opmerkingen kunt u mailen naar: sch.kenter@mindef.nl

